

Hamilton, Richard: Puha rózsaszín tájkép (1971-72)

olaj, vászon

Puha. Rózsaszín. Tájkép.

Közelítsünk lépésről lépésre!

Tájkép: első ránézésre mintha egy elvarázsolt erdőben járnánk, különös álomszerű hangulat járja át a festményt. Mégis mitől támad ilyen érzetünk?

Rózsaszín: a pasztelles árnyalatok színhatásának köszönhető a furcsa érzés, egymásba mosódásuk homályossá, nehezen körvonalazhatóvá teszi a festmény kompozícióját.

Puha, de mi? Figyeljük meg a lehető legalaposabban a festményt, próbáljuk meg a kompozíciót elemeire bontani. A két lengén öltözött, angyali lányka a kép egyetlen éles pontjára fókuszál, vagyis inkább áhitattal meresztik a tekintetüket rá, egy guriga WC-papírra, amelyen a következő felirat olvasható: **„Soft” és „Pink”**.

És itt körbeértünk, tehát a festmény címe azonos a toalettpapír csalogató hívószavaival!

Richard Hamilton, a kollázművészet kiemelkedő alakja, ironikusan parodizálta a tömegtermelés által az **1950-es évekre Nagy-Britanniában megváltozott reklámozási és fogyasztási szokásokat, valamint kiforgatta a megújult vizuális kultúra jellegzetes elemeit saját kontextusukból**. Ez napjainkban sincsen másképp, amikor a társadalmi kritika megfogalmazására és vizuális leképezésére az emberek memeket gyártanak egy tömeges jelenségből. Keressük tehát az átfedést **2020 Európájában**, amikor az emberek – adott esetben indokolatlanul – sok WC-papírt halmoznak fel a koronavírus által kikényszerített helyzetben.

Pedagógusoknak

Ajánlott korosztály: 14–18 év

Készítetek memeket, amelyek a humoros oldalukról közelítik meg ezt az eleve groteszk állapotot, kiindulópontnak használjatok Ti is egy-két-három-végtelen tekercs WC-papírt! Vagy vegyétek alapul a *Puha rózsaszín tájképet*, és ültessétek át otthoni környezetetekbe, parafrázist alkotva. (Tipp parafrázishoz: az angyali lányok tökéletesen helyettesíthetők akár Barbie babákkal, a fogyasztói társadalom megtettesült szimbólumaival.)

¹ A képzőművészetben azokat a képeket tekintjük parafrázisnak, amelyek kiindulópontja egy másik mű, s amelyekben az alkotó újraértelmezi más művész alkotását olyan módon, hogy az eredeti kép felismerhető marad az újonnan létrejövő alkotásban; ezek újító, személyes formában reflektálnak az eredeti műalkotásra, a korszak jellegzetes stílusjegyeire. (Kovács Zoltán, <https://epa.oszk.hu/00100/00181/00066/58.htm>)